

GALEB

9-10

LETNIK XXXVII.
1990 - 1991

MLADINSKA REVIJA
LETNIK XXXVII. 1990 - 91
MAJ - JUNIJ 1991
ŠTEVILKA 9-10

PRILOGA
 Kalone — oprema: Andrej Pisani,
 besedilo: Lojze Abram.

NASLOVNA STRAN
 Barbara Gropajc, 4. r. (1989-90)
 OŠ PESEK.

VSEBINA

Maruška Sedlak: Poletno jutro	241
Berta Golob: Majski hrošči	242
Franci Lakovič: Češnja	244
France Bevk: Laž	245
L.A.: Milko Bambič	248
Meta Rainer: Kura	249
Smiljan Rozman: Nogavice	250
Meta Rainer: Mačja zgodba	251
Miha Maté: Odrešilne besede	252
Vlado Firm: Palček Čaralček in miška	254
Nove naslovnice za Galeb	257
Vojan T. Arhar: Vr, vr, vr...	258
Marij Čuk: Župan medo	259
Započmo veselo:	
Janez Bitenc: Ples zamorčkov	260
Slovo	261
Kotiček za najmlajše:	
Vera Poljšak: Pipko in radovednost	262
Labirint	263
V morju	264
Gobe, Arheolog na delu	265
Danilo Gorinšek: Mama goska	266
Tone Pavček: Telefonirajte, prosim!	267
Berta Golob: Košnja	268
Ronč in Brenč	269
Branka Jurca: Po cvetje	270
Neža Maurer: Radovedni Taček	273
Prof. Mavrica: Fizika in fizika	274
Vojan T. Arhar: Uganki	277
Mali instrumenti:	
Prípr.: Mira Voglar: Trstenke - pihalka	278
Jelka Bakula: Rdeča kapica	279
L.A.: Od tu in tam	280
Alenka Juvan: O škratu Besu	282
Igre z vžigalicami	284
Novosti na knjižni polici:	
Marij Čuk: Knjiga o potepuškem psu	285
Srečni dobitnik Galebove nagrade	286
Vojan T. Arhar: Uganki	286
Šolarji pišejo	287
Urednikova beležnica	288

Ilustracije za zadnjo številko Galeba so naredili:
 Vesna Benedetič (str. 260, 261, 267); Marjanca
 Jemec Božič (str. 243, 244, 271, 272); Marjeta
 Cvetko (str. 241, 246, 251); Piero Furlan (str. 269,
 274, 275, 276, 277); Božo Kos (str. 252, 253, 279);
 Jasna Merkù (str. 258); Borut Pečar (str. 249, 255,
 256); Jelka Reichman (str. 250, 269); Bine Rogelj
 (str. 259, 266, 273, 282, 283); Magda Tavčar
 (str. 262, 263, 264, 265).

Maruška Sedlak

Ilustr. Marjeta Cvetko

**Izza gora
 že vstaja sončen dan...**

**Na travnikih
 poletno cvetje vzcveta,
 metulj od rože
 k roži vzleta
 in v travi čriček je zapel.**

**Nad njivami
 škrjanec pesem trosi
 in veter,
 ki poljube nosi,
 nam s polja v srce je zavel.**

POLETNO JUTRO

Majski hrošči

Kadar so odrasli začeli napovedovati kebrovo leto, smo se otroci že veselili. Kebrovo leto je pomenilo armado majskih hroščev, ki je ni bilo mogoče z ničemer ugnati. V šoli so nam obljudljali zaslužek, če bomo na Belčkovo dvorišče nanosili čimveč te nadlege. Akcija pa ni bila nikoli skupna; kebre je nabiral samo, kdor je hotel.

Mene nabiranje sploh ni mikalo. Malo zato ne, ker so imeli hrošči čuden vonj, malo pa zato, ker so se z nogami temeljito oklenili prstov in si se težko znebil njihovega objema. Cestarjev Tinče pa jih je nabral polno vedro, dobil pa menda zanje ni nič.

Kljud vsemu je bilo maja, ko so v drevoredu zacveteli kostanji in ko so imeli hrasti že kar velike liste, zares sijajno. Kebrov se je kar trlo im celo muzicirali so. Res da ne tako ubrano kot murenčki, toda ko se je oblak perutnic zaprašil po zraku, je glasno zašvistelo, otroci pa smo od veselja krilili z rokami.

Zabavno je bilo hoditi pod drevesi, ker so hrošči padali na tla in je mimogrede kateri padel komu na glavo. Zapletel se je v lase, tako da civiljenja in kričanja ni bilo ne konca ne kraja. Posebno težko so se kebrov rešila dekleta, saj so se z nožicami kar zavozlali v lase.

S hrošči se je dalo tudi odlično nagajati. Za to so bili mojstri dečki. Nalovili so jih nekaj in jih nato nepričakovano drug drugemu spustili za srajco. Iz tega se je kmalu razvil izvrsten pretep.

Nekoč je med uro prirodopisa piletel majski hrošč naravnost v razred. Pod stropom je nekajkrat nerodno zakrožil, potem pa strmo padel na tla. Deklice smo začele cviliti, fantje pa so se pognali, kdo ga bo pobral. Učitelj ni vedel, koga bi prej pomiril. Medtem pa kebra kratko malo ni bilo nikjer več videti. Neki učenec ga je spretno skril. V odmoru pa ga je privlekel na dan. Učenke, ki so bile doma v mestu in so se bale še muh in pajkov, so začele groziti, da bodo šle po razrednika. Binko je brž zavpil:

»Kdo ga upa snesti?«

Javil se je Franci. Res ga je s koščkom kruha pogoltnil za nekaj dinarjev. Zdravnikovi hčerki je postalo slabo, drugi pa smo za vselej vedeli, da je edino Franci resnični heroj.

Domov grede smo imeli v drevoredu velik direndaj. Obmetavali smo se s hrošči in se drli kot jesihar.

Naslednje leto, ko se je kvečjemu po pomoti pojavit kje kak zapan kebrc, je bila pomlad veliko manj zanimiva.

ČEŠNJA

ČEŠNJA FANTKA ZAPELJUJE,
DOKOLENKO SE STEGUJE,
ČEŠNJA FANTKU SE SMEJI,
DOKOLENKA UJEZI:
»NAJ SE ČEŠNJA MI KAR SMEJE,
KMALU NJENE BODO VEJE
ZAME NIŽJE KAKOR ZDAJ.«
TO GOTOV BO TEDAJ,
KO ŠE MALO FANTEK ZRASE
IN BO ČEŠNJE TRGAL ZASE,
PA ŠE ZAME IN ZA VAS,
KADAR PRIDETE MED NAS.

LAŽ

»Kdor se enkrat zlaže, mu nihče več ne verjame.«

»Laž ima kratke noge.«

»Kdor laže, tudi krađe in pride na vislice.«

Sami zlati nauki, ki sem jih slišal, ko sem bi še zelo majhen. Z njimi so me svarili pred lažjo in me učili resnicoljubja.

Starejšim je bilo to lahko. Njim nikoli ni grozila kazen. Z menoj pa je bilo drugače. Če sem povedal po pravici, da sem storil to in ono nerodnost, sem bil pokaran ali sem okusil šibo.

Če sem ubil lonček, sem zvalil krivdo na mačko. Mačka zaradi tega ni bila tepena. Huje je bilo, če sem svoj greh zvalil na katerega mlajših bratov ali sestric, ki se še ni znal prav zagovarjati. Priznam, to je bilo grdo in se še danes sramujem. Pa saj mi je bilo pogosto povrnjeno s šilom za ognilo.

Kdaj pa kdaj se pa nisem nameraval zlagati, a je vendar nastala laž. Videl sem zajca, a ko sem prišel domov, sta bila dva, če ne trije, vsi so imeli neznansko dolga ušesa. In sem sam sebi verjel, da je bilo res tako. Imel sem pač take oči.

Nekoč so mi ukazali, naj grem v Veliki laz pobrat hruške.

V ta laz sem rad zahajal že zaradi tega, da sem se dosita nakri-

čal. To mi je bilo zelo po volji, zakaj doma nisem smel vpiti. Poleg tega sem tam lahko lučal kamenje do mile volje. Všš — penk! Kamen je priletel v gozd, se glasno odbil od veje do veje, od debla do debla in padel na mahovita tla.

Kdaj pa kdaj sem ga zalučal v hruško, kjer je v najgostejših vejah tičal polh. Hodil je objedat hruške, a je iskal le peške, ostanke je metal na tla. Kamen ga je zdramil, pognal se je po najdaljši veji in izginil v goščavi živega plota.

Ko sem se naveličal lučanja, sem stikal v plotu za lešniki.

Tisti dan sem pobral hruške, se nakričal, nalučal kamenja, slednjic sem se z robidnicami namazal okoli ust in se s koškom na hrbtnu napotil domov.

Kakih petdeset korakov od laza je izpod grive tekel tenek curenec. Voda se je nabirala v tolmučku in se kmalu izgubljala v pesku in kamenju. Ob tolmučku pa je ležal kup skal, kakor da jih je kak velikan prinesel v košu in jih vsul k stezi. Nisem še pribospetil do vode, ko sem nenadoma obstal.

Na kupu skal se je sončil gad. Nisem mogel vedeti, koliko je dolg, ker je bil zvit v svitek, a zdel se mi je neznansko velik. Rumen-

kasta barva s črno verigo po hrbtu ga je delala še bolj groznega. Iz žrela mu je molel preklan jeziček.

Živali, ki se plazijo po zemlji, tudi glist in slepičev, sem se zelo bal. Ne le zato, ker sem hodil polleti zmeraj bos, ampak sem tudi verjel, da te živali iščejo take dečke, kot sem bil takrat jaz, da bi jih pičile. Slišal sem pripovedovati, kako je nekoč velik modras lovil odraslega človeka. Ni čuda, če so mi ob pogledu na gada odrevenele noge in so mi vstali lasje na glavi.

A menda tudi gadu moja bližina ni bila po volji. Dvignil je glavo, se razmotal in se potegnil med

skale. Samo še rep sem mu videl kak trenutek, nato je izginil tudi ta.

Gada ni bilo več, vendar se mi še ni zdelo varno iti tam mimo. Toda če bi hotel po okolnici, bi potreboval za pot domov mesto deset minut vsaj pol ure. Odločil sem se in naglo stopil mimo skal; a sem naredil kar se je dalo velik ovinek. Ko sem imel že dobršen kos poti za seboj, sem se ozrl. Ali me gad morda sledi? Takim živailim ni zaupati. Ni ga bilo.

Tedaj šele sem prosteje zadihal, vrnil se mi je pogum. Upočasnil sem hojo. Zdelo se mi je, da sem doživel nekaj velikega, zelo nevarnega. Bil sem nenadoma celo ponosen na to doživetje. Domišljija mi je živo delovala. Bolj ko sem se bližal domu, daljši je bil gad v moji predstavi in vedno bolj debel. Morda sem stal za kakih pet korakov od njega, a zdaj se je

razdalja med nama neznansko krčila. Le še malo, pa bi stal na njem. In toliko, da nisem slišal rožljati verigo, ki jo je imel po hrbtu.

Babico sem našel na vrtu.

»Kakšen si okrog ust?« mi je rekla, ko me je pogledala. »Saj si črn kot pacek? Zakaj se ne obrišeš?«

Saj res! bil sem ves črn od robitnic. Včasih sem se nalašč namanjal, da bi drugi videli, s čim sem se sladkal. Z rokavom sem si otril ustnice.

Obenem sem bil skoraj užajen. Babica je opazila moja umazana usta, a ne mojih oči, ki so nemno pripovedovale, kaj so videle. Ni mi dalo, da bi bil molčal.

»Joj, kakšnega modrasa sem videl!« sem začel. »Tako doooolg je bil in takooo deeebel.«

Takrat je bilo zame vse modras, četudi je šlo za gada. Besede sem zategoval, da bi gada povečal.

Babica me je bistro pogledala.

»Kako dolg je bil, praviš?«

»Takooo,« sem iztegnil obe roki in še premalo se mi je zdelo.

»In kako je bil debel?«

»Tako,« sem dejal in pokazal svojo roko v zapestju. »In tak jezik je imel, preklan,« me je zopet zaneslo. S prsti sem pokazal viličce. »In črno verigo po hrbtu. Toliko sem bil od njega.«

»Koliko?«

»Toliko,« sem dejal in nekoliko povečal razdaljo, a še tedaj je bilo komaj za ped.

»Hm,« je dejala babica in odšla v hišo.

»Daj mi Berilo!« je rekla.

Bil sem začuden. Babica ni znala brati, le poslušala je rada, če je kdo na glas bral. Še nikoli se ni zgodilo, da bi zahtevala Berilo. Vendar sem naglo snel cekar s klinom in ji dal knjigo.

Vzela jo je in z njo odšla v kamro, kjer je teta šivala. Sedel sem na klopi in zvonil z nogami ter gledal očeta, ki je zbijal podplate. Imel sem jasen občutek, da se nekaj nabira nad mojo glavo, a nisem mogel vedeti, kaj. To pa vem, da bi bil v tistem trenutku najrajši čisto zatajil gada.

Čez nekaj minut se je babica vrnila z odprtim Berilom v roki. Položila ga je predme na mizo.

»Tu beri!« je dejala in pokazala s prstom neko berilce. »Na glas.«

Ne poznam novih čitank in ne vem, če je še v njih tisto berilo, ki smo ga učenci svoj čas tako dobro poznali. Naslova se več ne spominjam. Pripoveduje o nekem dečku, ki se je zlagal, da je videl psa, ki je bil tako velik kot kak junec ali nekaj podobnega. In o njegovem očetu, ki je povedal o mostu, na katerem si človek, ki se je tisti dan zlagal, gotovo zlomi nogo. Ker sta bila na potovanju, bi imela vsak hip priti do tistega mostu.

Tisto berilce smo že večkrat brali na glas, torej ga je babica dobro poznala. Bral sem ga znova z nekoliko drhtečim glasom. Bil sem tako zmeden, da nisem takoj spoznal, kam pes taco moli, kakor se temu pravi. Šele, ko sem prišel do mesta, kjer oče pripoveduje o čudežnem mostu, ki lažnim dečkom lomi noge, se mi je mal-

ce posvetilo. Ko pa se je pes manjšal in manjšal in je tuk ob mostu postal čisto navaden pes, mi je postalo vse jasno.

Prebral sem, zaprl knjigo in jo porinil od sebe. Komaj sem se upal pogledati babico. Ta ni dvignila obraza. Na pol miže, kakor zmeraj, je naglo pletla.

»Ali si vse razumel?« me je vprašala.

»Da,« sem rekел.

MILKO BAMBIČ

Po krajši bolezni je pred dnevi za vedno zatisnil oči Milko Bambič, priznani slikar, ilustrator, karikaturist, publicist in izumitelj.

Bambič je bil izredna osebnost na področju likovne umetnosti. Neumoren ustvarjalec, poln idej in zamisli, je zlasti v prvih povojskih letih pomagal pri preporodu slovenske tiskane besede, ki jo je zatrl fašizem, in ustvarjal vedno nove in nove slikanice za otroke, za potrebe Galeba, v katerem je kot inovator uvedel nov postopek večbarvnega iris tiska. Bil je duša te naše revije, ki mnogo dolguje ilustratorju in umetniku Bambiču, predhodniku modernega stripa.

Prvi slovenski strip si je Bambič omisli že leta 1927, ko je v verzih napisal in nariral privlačno zgodbo »Bu-ci-bu« namenjeno otrokom. Tej zgodbi so sledile druge izvirne, v barvah ilustrirane stvaritve, med temi »Kralj Honolulu«, ki ste ga ob začetku šolskega leta vsi dobili v počastitev Bambičevega visokega življenjskega jubileja, 85-letnice, katerega se je lani na teh straneh spomnil tudi Galeb.

Prodornega umetnika in ilustratorja Milka Bambiča sedaj ni več med nami. Ohranili ga bomo v trajnem spominu, zlasti bivši šolarji, ki so na teh straneh ob

»Ne vem, če si vse razumel. Prej si večkrat bral, a ti ni šlo v glavo.«

Tiho sem bil in si grizel ustnice, najrajši bi bil izginil iz izbe. Oče je vprašajoče pogledal najprej mene, nato babico in se zopet sklonil nad čovelj. Babica me ni izdala.

Poslej noben gad ni bil večji, kot je bil v resnici. In tudi nista iz enega zajca postala dva ali trije.

izidu vsake številke pred leti občudovali njegove umetniške risbe.

L.A.

Meta Rainer

Ilustr. Borut Pečar

KURA

Moji tetki je zdravnik predpisal strogo kuro: hrano uživa točno naj vsako tretjo uro.

In pri tetki kmalu se spet zdravnik pojavi:
»No, gospa, kako vam grè?
Ali ste že zdravi?«

— Hvala, doktor! Gledala sem skrbnó na uro in sem vsake ure tri snedla celo kuro! —

NOGAVICE

Kdo ve, kdaj si je človek nataknil prvo nogavico? In kakšna je bila? Morda je bila le navadna krpa, ki si jo je ovin okoli noge in jo prevezal s trakom.

Take nogavice, ovojke uporabljajo ponekod še danes in zatrjujejo, da so taki ovojki boljši od pletenih nogavic in da z njimi zagotovo ne dobiš na nogi žulja.

In kdaj je nastala prava pletena nogavica?

Človek se je moral naučiti predtem plesti. Tako kot še dandanes počenjajo stare mame, toda vse redkeje.

Za krpanje nogavic pa je še manj časa. Krpanje nogavic sploh ni preprosta stvar. Človek mora imeti posebno pripravo, podobno leseni gobi. Tako se tudi imenuje. Nogavica se navleče nanjo, raztrgani del se naravna na gobin klobuk, potem se mora luknja na nogavici šiv po šivu izpolniti.

MAČJA ZGODBA

Mački niso vsi enaki,
bistri so in so bedaki.
Muc Štefuc že od narave
je posebno bistre glave.

Kot zelo napreden maček
kupi avto znamke »spaček«,
mišelovke si nabavi,
se na mišji lov odpravi.

Naokrog potuje s spačkom,
konkurenco dela mačkom,
mačji ceh pa ga seveda
vsak dan bolj postrani gleda.

Ni doma mu več obstanka
in da še bolj ne nasanka,
nove škornje si nataknje
pa čez mejo se umakne...

In Štefuca v nekaj dneh
sprejmejo v svoj mačji ceh!
Zberejo se tudi mačke,
on pa jim poljublja tačke.

Ko se spet doma prikaže,
mišelovko nove baže
na električni pogon
jim prinese za poklon!

Mačja družba pa domača
trmasto se proč obrača.
In Štefuc že spet izgine
iz preljube domovine.

Domotožje pa nazaj
ga privabi v rojstni kraj.
Komaj zbere ves pogum,
da pokaže nov izum:

mišelovko z baterijo
na atomsko energijo!
Zdaj mačkoni ostrmé,
ko pred čudom tem stoj!

Miha Matè

Ilustr. Božo Kos

ODREŠILNE BESEDE

Sredi Tratnikovega sadovnjaka se je tisto jesen bohotila velika hruška, polna sočnih zlato rumenih sadežev. Joj, kakšne skomine je vzbujala Juretu, ko je šel mimo nje v šolo.

Nekega dne pa je bila želja le prevelika, zato je skočil čez plot, spodaj odložil torbo in kot bi mignil splezal na hruško. Z veliko slastjo je pojedel prvo, potem pa si jih je pričel tlačiti za srajco. Tako je bil zaverovan v svoje početje, da niti opazil ni, da ga odskopaj nekdo opazuje. Bil je stari Tratnik.

Jure je kot veverica smuknil po vejah navzdol in zgroženo obstal pred njim.

»Tak, tako, hruške si kradel, a!?« je zagrmelo iz kmetovih ust.

»Saj, saj...« je pričel jecljati Jure.

»Nič, saj... saj...« je povzel Tratnik in že iskal njegova ušesa.

»Pa veš, da ni lepo krasti?«

»Ooo... oprostite, oprostite, prosim... tako so me zaskominale,« je izdavil prestrašeno Jure.

Tedaj pa se je zgodil čudež. Tratnikove roke so nenadoma popustile, čez njegov obraz pa se je razpotegnil širok smehljaj.

»Oprostite in prosim pa znaš reči, ni kaj! In prav je tako. Hruške pa le obdrži, za vse jih bo dovolj!«

Ko se je tisti dan vrnil Jure iz šole domov, mu je oče dejal:

»Ti, fant, stari Tratnik me je srečal.«

Jure se je zdrznil in sramežljivo povesil pogled.

Oče pa je nadaljeval:

»Rekel mi je, da pridi po hruške. In košarico naj prinese, mi je še zabičal. S čim si se mu pa tako prikupil, da je rekel, da si prima fant, a?«

»Ah, nič,« je dejal Jure in že stekel skozi vrata.

»Pa ne pozabi se mu zahvaliti za hruške,« je še za njim vpil oče. Jure pa ga ni več slišal, pa saj tudi ni bilo potrebno.

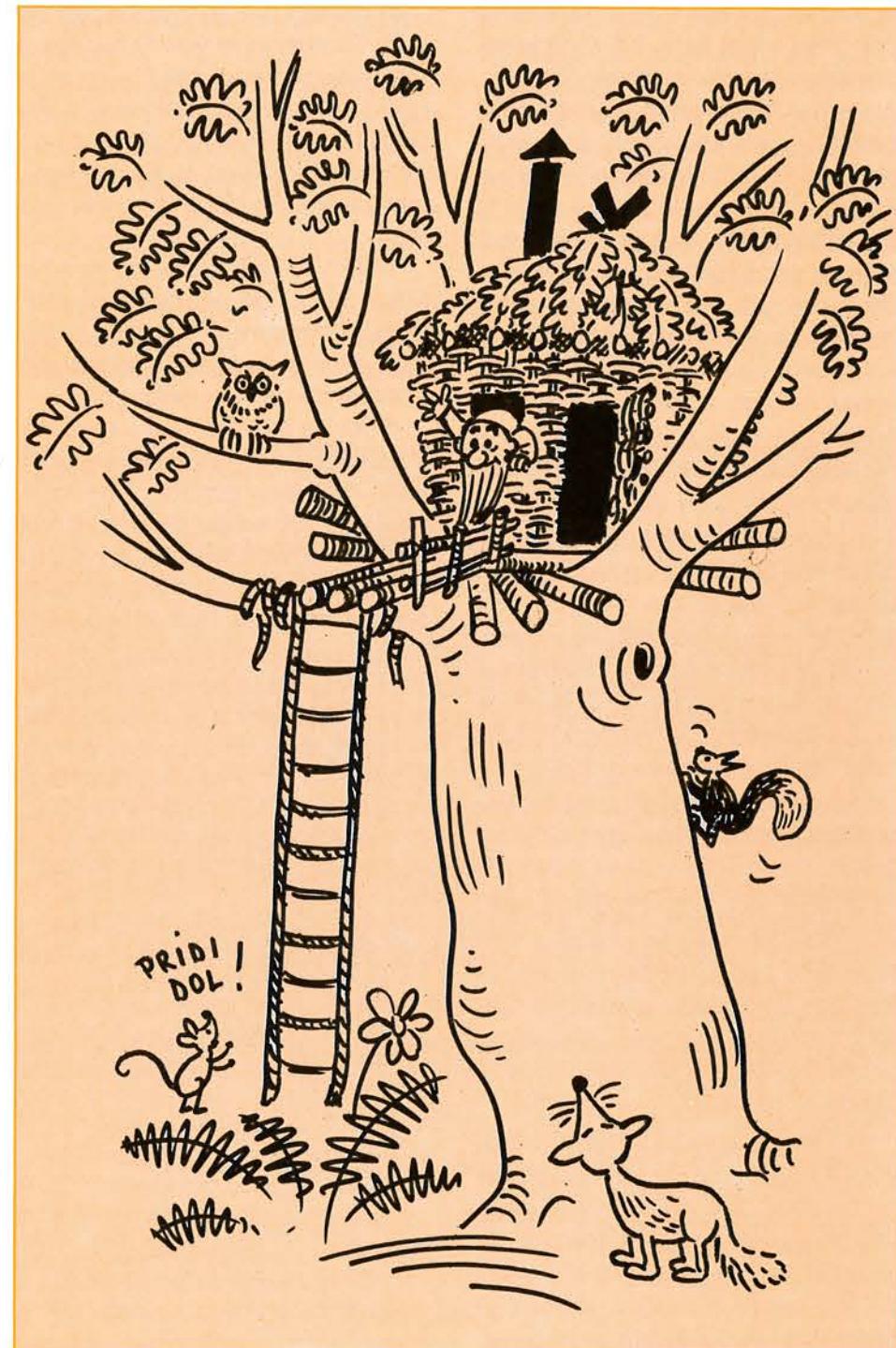

Palček Čaralček in miška

Na debelem hrastu, med gostim listjem na rogovili, v obsežnem gozdu, je imel palček Čaralček lično hišico, spletno iz leskovih vejic. V njo je prihajal po pleteni lestvici, pritrjeni na debeli rogovili. Bil je vedno dobre volje in kako imenitno je zнал čarati. Rad je pomagal vsakomur, ki je bil v stiski. Znal se je tudi pogovarjati z živalmi, ki so prebivali v tem gozdu. K njemu so prihajale na klepet veverice, in tudi godrnjavi polh je kdaj pa kdaj pripeljal k njemu. Bil je bolj redkobeseden in s palčkom Čaralčkom si nista imela kaj prida povedati. Vsako jutro, ko je sonce vzhajalo, ga je zbujala grlica in v zahvalo je dobila vedno kakšno zrnje. Veverico pa je čakal kakšen oreh na palčkovi mizi. Pisana šoja mu je vsakodnevno pripovedovala novice iz gozda. Le lisica ga je redko obiskala, bila je sita njegovega karanja. Marsikdaj se je pač pregresašila s kašnim prepovedanim zaloga-jem in tako prestrašila to in ono gozdno živalco. Slej ko prej je palček tako in tako izvedel, kaj je počela. S sovo uharico pa sta bila ve-

lika prijatelja. Modrovala sta in palček se je kar čudil njeni modrosti. Obiskovala pa ga je bolj poredko, saj ni imela obilo prostega časa. Najbolj pri srcu pa mu je bila drobna miška Cici, ki je vedno utrujena in upehana pridrobila do njegovega hrasta. Nanj ni mogla splezati, zato jo je palček vedno pričakal pod širokimi vejami na tleh. V vročih poletnih dnevih so nudile obilo sence. Sedela je na širokem lapuhovem listu in se slatkala s posladkom, ki ga je zanjo pripravil palček Čaralček.

Miška Cici je domovala v borni koči stare Zefe, ki je stala na robu gozda bogatega kmeta. Imela je le kozo in hodila je na dnino zdaj temu zdaj onemu kmetu, da si je zasluzila kakšen dinarček. Neznan-sko si je že lela, da bi prihranila toliko denarja, da bi lahko odkupilata staro kočico. Gospodar ji je že nekaj časa grozil, da se bo morala sicer izseliti, če je ne bo kupila. Njena velika prijateljica, drobna miška Cici, je vsak večer posedala na mizi, kjer je gorela leščerba in gloda-

la košček kozjega sira, ki ga je zanjo pripravila stara Zefa. Kaj rada je pričovala miški svoje tegobe in težave in pogled njenih drobnih oči je božal njen siv kožušček. Zefa je bila prepričana, da jo miška tako in tako ne razume, nekomu pa se je le morala potožiti. Bila je že tako navajena pričovala miški, da je že sama pri sebi nenehno nekaj mrmrala in vzdihovala. Miška je tako vedela za njene težave in je tistega večera, ko je Zefa ugasnila brlavko, smuknila v svojo luknjico in razmišljala in razmišljala, kako pomagati dobri stari Zefi.

Drugega dne se je že navsezgodaj zjutraj odpravila v gozd k palčku Čaralčku. Ustavila se je pod hrastom in potegnila za vrvico, ki je bila napeljana v palčkovo hišico in je na njej visel zvonček. Zacingljalo je in že je palček Čaralček pogledal skozi malo okence.

»Ci, ci,« se je oglasila miška, »Le pripelj dol, ljubi palček, tebe želim!«

Palček se je brž odpravil po lestvici navzdol. »Kaj je le miška, kaj te je tako zgodaj prineslo k meni!« Pogladil si je sivo bradico in zamrmljal: »Hm, hm, še počesati si je nisem utegnil, miška. Tako si zgodna.«

Miška pa je tako hitela pričovati palčku o Zefini težavi, da se bo morala izseliti, če ne kupi tiste kočice. Pa ne more, ker ima pre malo denarja. On, palček, pa bi ji prav gotovo lahko pomagal. Palček je razmišljal, si gladil brado in dejal:

»Tja, miška, rad bom pomagal, seveda. Čaram pa le v svoji hišici najraje. Kar z menoj pojdi!« Prijel je miško, si jo dal na čepico in že stopljal po lestvici. Miški je njegov domek neizrecno ugajal. Kaj je vse videla v njem. Še nikoli je ni vzel s seboj.

Miška je brž zlezla na mizo in nestrnpo čakala, kaj bo storil dobri palček Čaralček. Na mizico je postavil malo posrebreno skledico, pogledal miško in se namuznil.

Sedel je za mizo, vzel v roke malo paličko, se nasmehnil in glasno dejal: »Ambra-hambra, ambra, v skledico se preselite, okrogli zlatniki cekinčki.« Dvakrat je zamahnil z roko. Miška je kar osupnila in malce jo je bilo že strah. Palček je iztegnil roko in na dlan so popadali trije cekinčki. Joj, kako so se svetili. Palček jih je spustil v posodico. Pričimal je in njegove oči so se nagajivo zasvetile. Vzel je majceno malho, del vanjo cekinčke in jo obesil mali miški prek glavice. Potem je vnovič vstal, prijel miško in jo odne-

sel po lestvici na mehki mah pod hrastom.

»Tako, dobra miška, sedaj pa le brž k stari Zefi, pa ji zvečer postavi srebrno posodico na mizo, ko se bo odpravila spat.« Miška se mu je hotela zahvaliti, a se je že vzpenjal po lestvi navzgor in izginil med gostim listjem.

Miška pa je hitela, kar so jo nosile drobne nožice. Vrata v koči so bila odprta. Zefe ni bilo v kamrici,

bila je pri kozi v hlevčku. Kar malce zasopla in utrujena je že bila. Pot je bila dolga in zlatniki ne prav lahki. Skočila je na mizo in stresla iz male malhe zlatnike na mizo. Še posodico je postavila. Potem se je brž skrila nazaj v svojo luknjico. Komaj je bila v njej, že je pribosopetila stara Zefu in ko je zagledala na mizi blešeče zlatnike, je samo razširila roke, vzklknila in strmela in strmela v tri zlate cekinčke!

NOVE NASLOVNICE ZA GALEB

Zelo ste se potrudili in kljub otežkočenim stikom in po manjkljivem spodbujanju k delu, posledica nerедnega izhajanja Galeba, poslali kar lepo število barvitih, izvirnih osnutkov za nove Galebove platnice. Vaši izdelki so res lepi in učinkoviti, vendar se nekateri niste držali teme natečaja in namesto svojih najljubših igrač ste risali prosti, sprostili svojo domišljijo in nastala so cvetoča polja, velikonočna jajca, pustne šeme in podobno. Takih izdelkov komisija ni mogla vzeti v poštev, njena izbira vseeno ni bila lahka med več kot sto osnutki. Na koncu se je komisija izrekla in določila osnutke, ki bodo prihodnje šolsko leto krasili Galebove platnice.

Risbe so izdelali:

ANA TINA PETKOVŠEK, 3. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB;
TILEN TAVČAR, 5. r. OŠ »F. Saleški Finžgar« — BARKOVLJE;
ALEŠ BRCE, 4. r. OŠ »K. Destovnik Kajuh« — GROPADA;
ELISA ŽERJAL, 2. r. COŠ »F. Venturini« — BOLJUNEC;
ERIKA GHEZZO, 2. r. OŠ »K. Destovnik Kajuh« — GROPADA;
DAVID TOMASELLI, 1. r. OŠ »J. Ribičič« — SV. JAKOB;
GIULIA CHENDI, 4. r. COŠ »I. Trinko Zamejski« — RICMANJE;
SEBASTJAN NOVAK, 1. r. OŠ »P. Trubar« — BAZOVICA.

Izbrani mali umetniki, katerim iskreno čestitamo, dobijo lepo knjižno nagrado. Njihovi izdelki bodo krasili Galebove naslovnice v zaporedju objave zmagovalcev.

VR, VR, VR...

Vrat
stegujejo
note
in steklenice,
godala
v
orkestru,
ljudje,
stari
in
mladi,
labodi
na
vodi,
žirafe
v
savani,
morski
konjički
in
mnoge
še
druge
živali.

Na
vratu
se
glava
moja
vrti
navzgor
in
navzdol,
naprej
in
nazaj,
na
levo,
na
desno,
v
različne
smeri.

Zato
se
učitelj
naš
vedno
jezi:
»Ej,
Slavčica,
Slavica,
Slavka,
ti
klepetavka,
ti
živa
vrtavka,
prosim
ukroti,
ukroti
že
enkrat
vrtljivi
svoj
vrat!

Župan medo

Kdo trka, kdo zvoni,
kdo vpije, župana budi?
Umiri se falot pregrešen,
sicer ti s šapo glas prestrežem.
Jaz sem župan medo,
globoko gledam v skledo,
čeprav sem ves kosmat
imam otroke rad.
In plešem
in skačem
se s hruškami bašem,
v slast mi gre med
s čebelami vred.
Obližem vse torte,
poližem vse sorte,
samo da je hrana,
sladka, neslana,
samo da je veselje,
izpolnim vse želje.
Jaz sem župan medo,
globoko gledam v skledo,
čeprav sem ves kosmat,
imam otroke rad.

Ples zamorčkov

*Bali, bali, s soncem vstali. Bali, bali, se igrali,
Bali, bali, in plesali vse od jutra do noči.*

Bali, bali,
s soncem vstali,
bali, bali,
se igrali,
bali, bali,
in plesali
vse od jutra, do noči.

Bunga, lunga,
potlej spali,
bunga, lunga,
se smehljali,
bunga, lunga,
in sanjali,
da še luna se vrti.

Bali, bali,
bunga, lunga,
bali, bali,
bunga, lunga,
bali, bali,
bunga, lunga,
bali, bali, bunga li...

SLOVO

*1. Je la-dji-ca pri-prav-lje-na, zdaj
jemlje-mo slo-vo, ko se domov od-
pravljam, pri srčku je hu-do.*

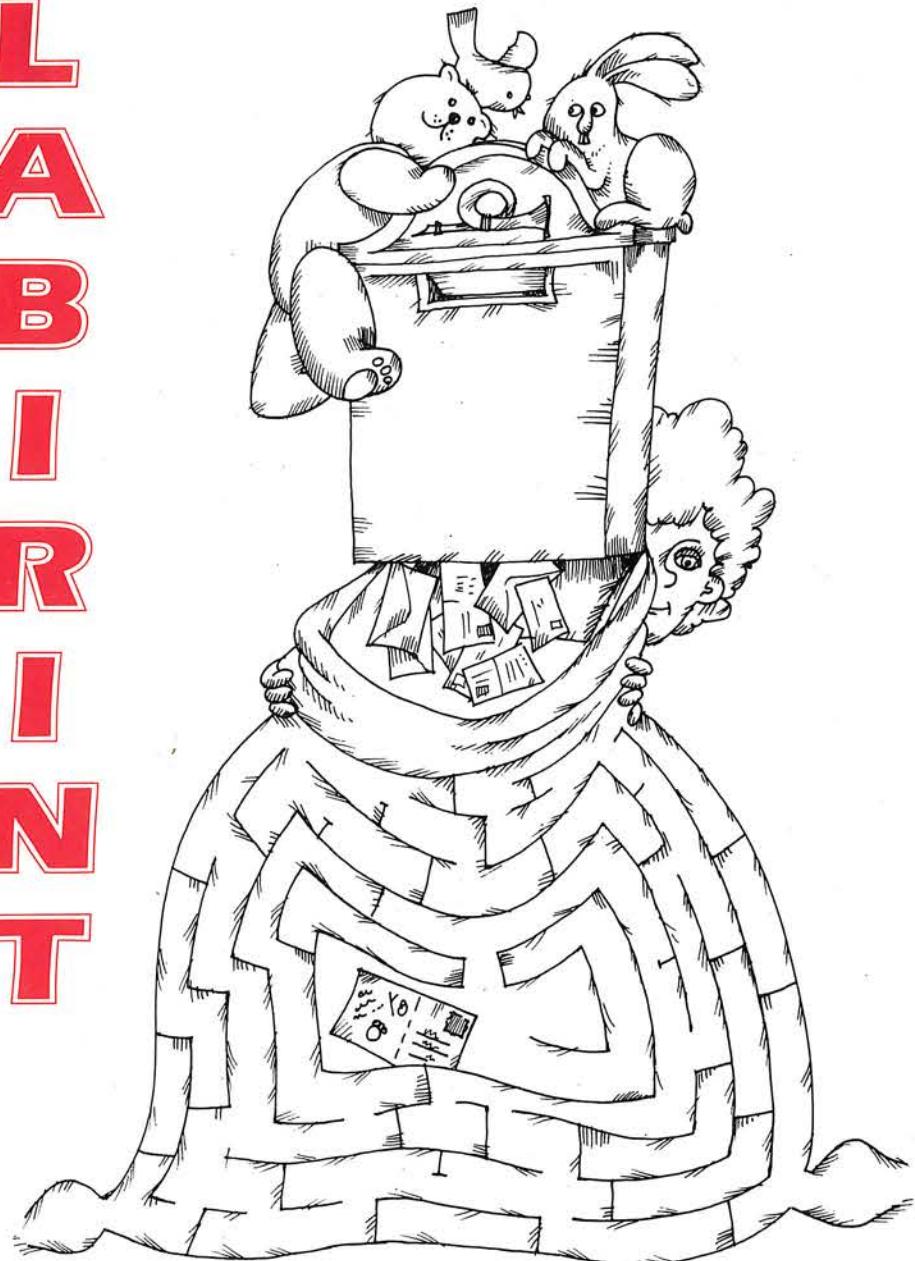
*Je ladjica pripravljena,
zdaj jemljemo slovo.
Ko se domov odpravljam,
pri srčku je hudo.*

*Po črnih bratcih z Afrike
nam bo zelo dolgčas.
Smo rekli, da povabimo
jih drugo leto v vas.*

*Če bodo prav zares prišli
to bo veselje spet.
Za roke jih popeljemo
v postonjsko in na Bled.*

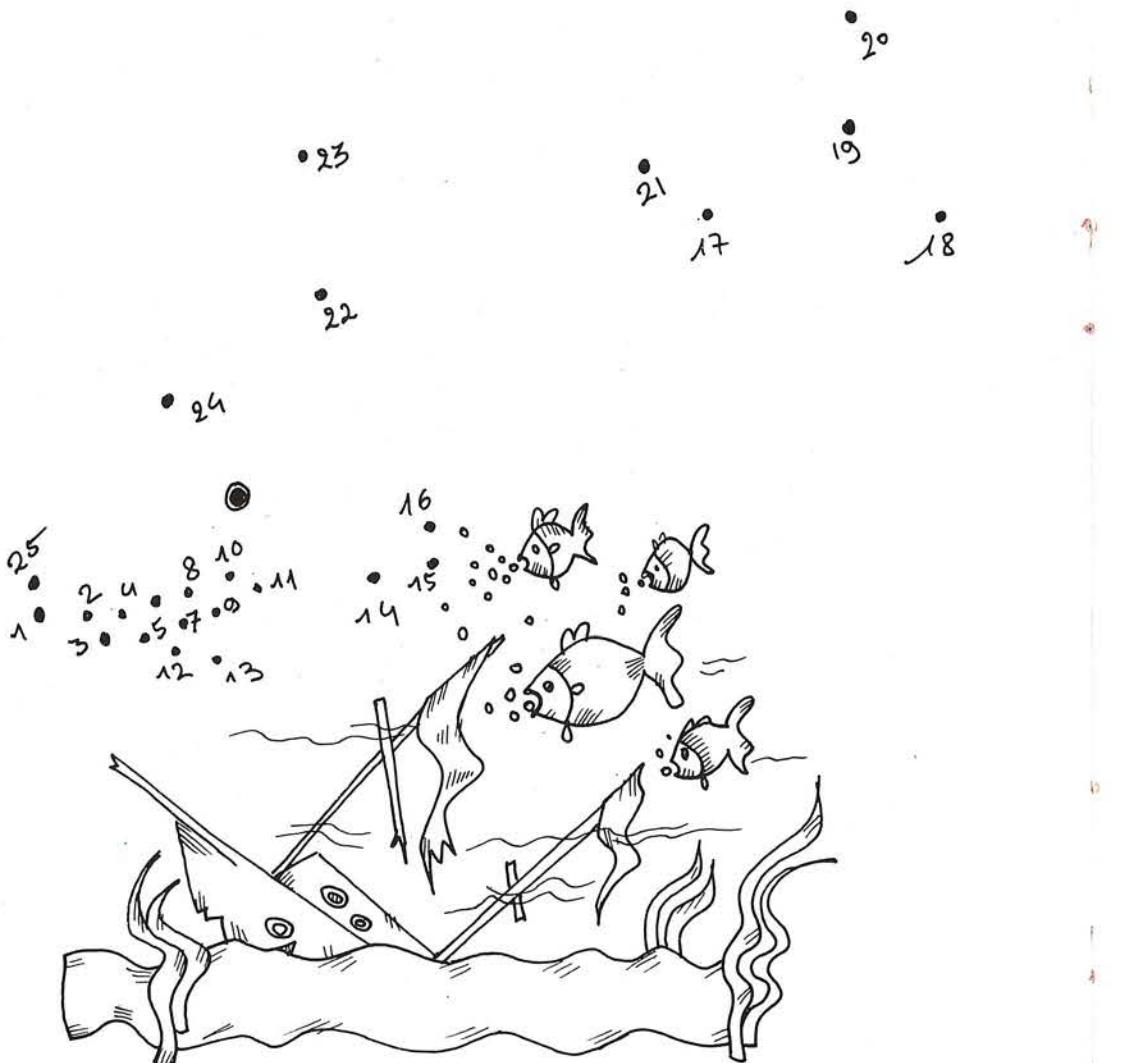

L A B I R I N T

POMAGAJ ANDREJU DO RAZGLEDNICE.

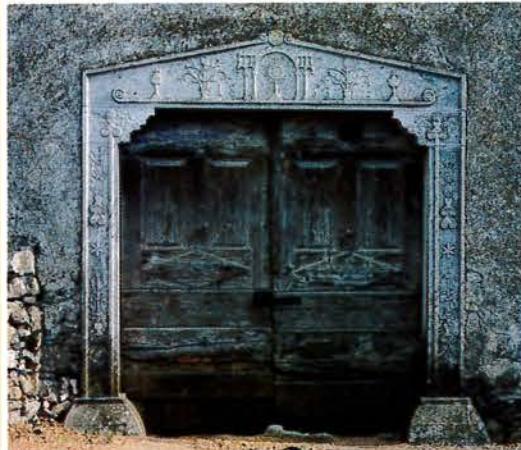
V MORJU

KDO JE PRESTRAŠIL RIBICE?
POVEŽI PIKE OD 1 DO 25 IN BOŠ VIDEL.

KALONE

Kalone

Bogato obdelana kalona v Orleku

Detajl s kalone

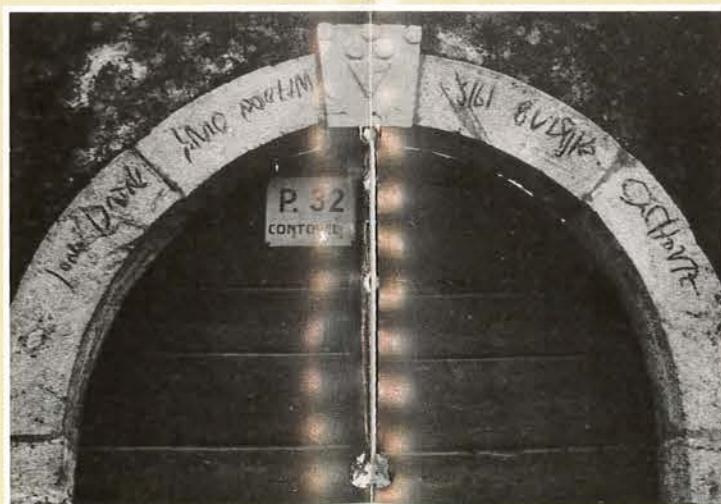
Kalona pred »Kraško hišo« v Repnu

Kalona v Repnu

Kontovel

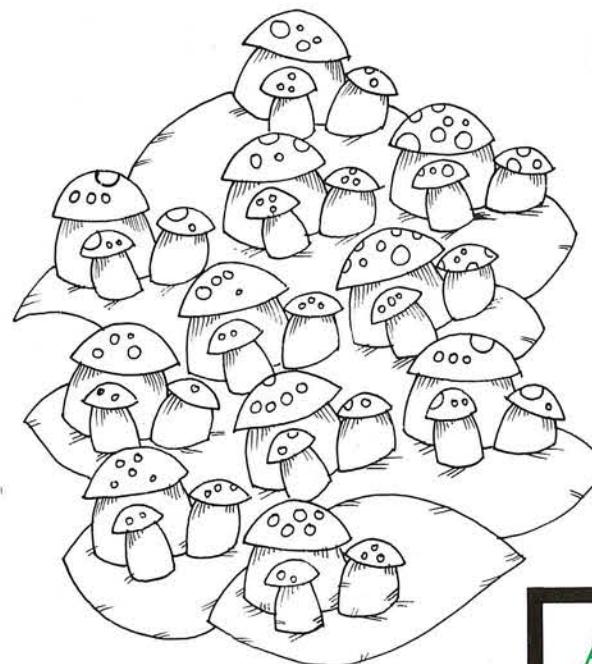
Napis v glagolici na kaloni na Kontovelu

Kalona na Colu

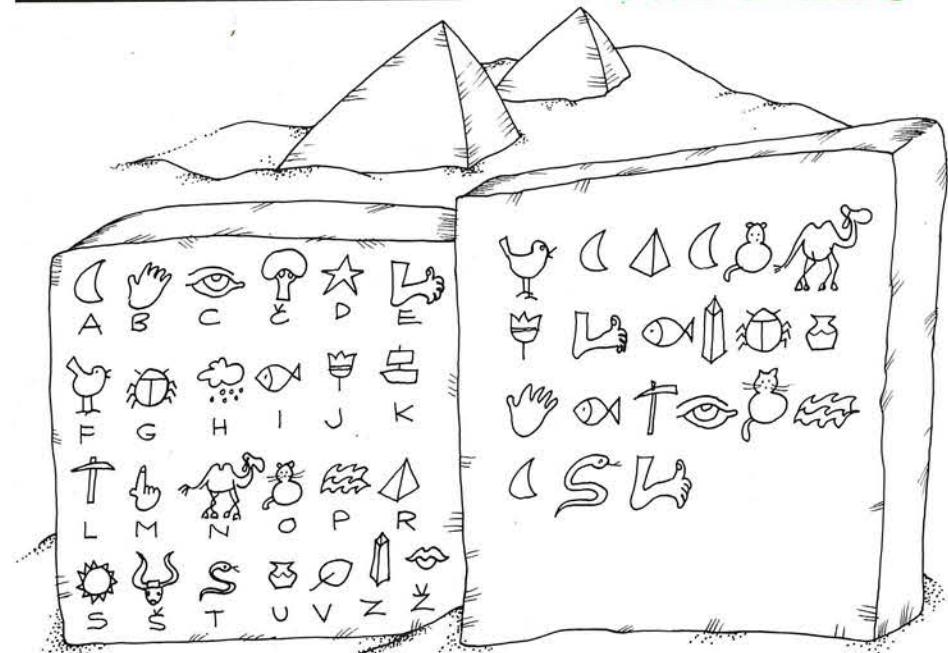
GOBE

KALONE

MI POMAGAŠ
NABRATI SAMO
DVA KUPČKA
ENAKIH GOB?

ARHEOLOG NA DELU

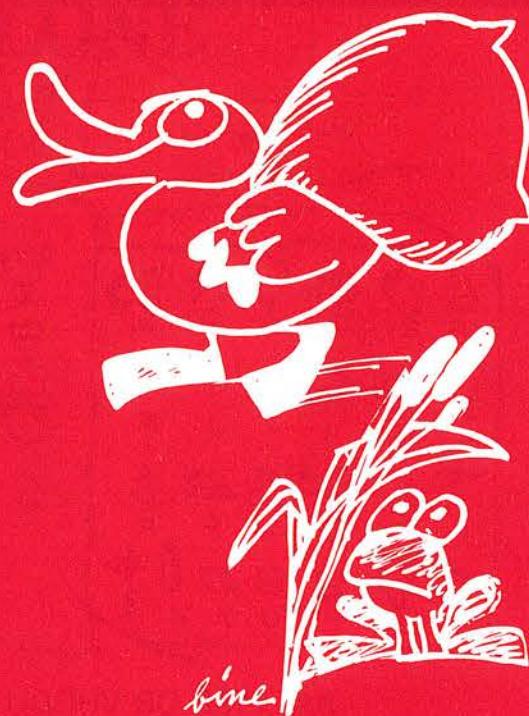

KAJ PIŠE OB VHODU V PIRAMIDO?

Mama goska

Mamka goska, kam racaš?
»Puh prodajat: če naphaš
z njim si posteljne blazine,
ti mehkobe dá, topline!«

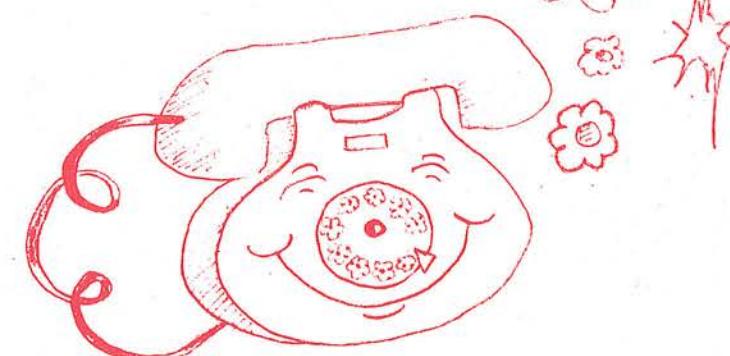
Mamka goska: puh imaš,
pa povej, po čem ga daš?
»Kar želodcu je za rabo,
vzamem, tudi kakšno — žabo!«

Telefonirajte, prosim!

Kdo ve za telefonsko številko
tovarišice pomladi?
Naj sporoči ji, da bi že radi
videli drobceno bilko,
ki zeleno, zeleno odganja,
pa to, da nam že dosti je mraza,
kučem in sukenj, sivih obrazov,
da nam je dosti čakanja!

Kdor ve to številko, naj gre,
naj gre k telefonu pomladi zvonit,
da v usta nam stavi trobentice
in da zatrobimo zimi: zapik!

KOŠNJA

Završanov travnik je bil tisoč krovakov dolg, širok pa tako, da so ga otroške noge komaj obhodile. Kosilo ga je sedem koscev.

Košnja se je začela o svetem Vidu. Takrat so bile zrele zgodnje češnje in ljudje so pravili: sveti Vid, češenj sit.

Fantje so odšli na travnik še pred svitanjem. Za pas so si privzali óselnik. Koso so morali z oslo večkrat nabrusiti, posebno kadar ni bilo rose. Najboljši kosec je kobil prvi, za njim so se v enakomernih presledkih porazdelili vsi drugi. Kositi že zato ni bilo lahko, ker so morali kosci drug drugega dohajati. Če bi kdo zaostal predaleč zadaj, bi bila prava sramota zanj.

Kosa je pela ŠVRC ŠC, ŠVRC ŠC in trava je za njo obležala v lepih redeh. Pokošene marjetice so polegle brez življenja, a ostale so lepe vse dotlej, da jih ni premagalo sonce.

Ko se je posušila rosa, so za isto jutro tudi kosci nehalo kosit. Jerica jim je prinesla zajtrk, za njo pa so kmalu prišle grabljice. Travo je bilo treba raztrositi, zatem pa skrbno obračati.

— Seno se na vilah suši, je modroval Završan in ženske so hitele, kar se je dalo. Bile so vse razgrete, saj je bilo sonce že visoko in tudi že-

ja zmerom hujša. V senci je stala posoda s hruševno vodo, a vsak si je želel le hladne studenčnice. Toda gorje! Ribičeve Katrco je v enem tednu pobrala pljučnica, ker se je napila mrzle vode.

Do opoldne je bila trava obrnjena in obgrabljena. Za kosilo je Jerica v jerbasu prinesla prteče štruklje in pijačo. Na tla je pogrnila velik bel prt. Možaki in ženske so posedle okoli velike lubenske sklede. Završan je rekel bogpožegnaj in tudi Jerica je rekla bogpožegnaj.

Skleda je bila kmalu prazna. Po kosilu je Jerica ostala na travniku, da je pomagala seno obračati in ga spraviti v kopice. Možaki so ga znašali v kupe s senenimi vilami, ženske pa so hitele grabiti. Če se je napovedovalo deževje, so na pol osušeno seno raje zložili v kozolec, ker se na tleh zlepa ne bi posušilo.

Za malico je bilo suho meso in mošt, proti večeru pa so fantje spet začeli kosit. Naslednji dan je bilo dela še več. Seno od prejšnjega dne je bilo suho in ga je bilo treba spraviti na svisli. Velik senen voz, povezan z žrdjo, je Završan s parom konj odpeljal s travnika.

Kadar so se nad gorami nagradili sivi kopasti oblaki, je Završanka zatarnala:

— Kdo pa ve, kaj bo še iz tega.

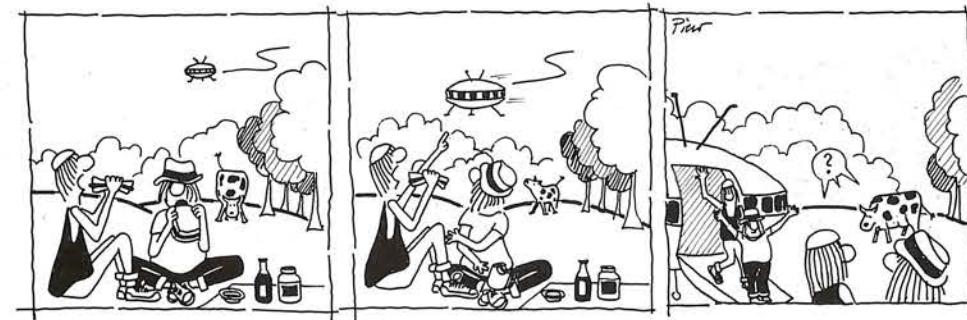

Večkrat se je zgodilo, da je bil celodnevni trud zaman. Usula se je ploha, da ji nihče ni utekel.

Košnja je trajala širinajst dni. Dnevi so bili dolgi in utrudljivi, noči

pa svetle in prepolne fantovske pesmi. Čas se niti za trenutek ni ustavil. Že se je bližala žetev, najbogatejše in najbolj varljivo plačilo trdega kmečkega dela.

Ronč in Brenč

PO CVETJE

Otroci z Ledine so se domenili, da si bodo domove in hiše in Ledino polepšali. S čim? S cvetjem — saj cvetja je na travnikih dovolj, dovolj za njih Ledino, dovolj za vse mesto.

Toda po cvetje so morali ven, iz mesta. Šli so torej k postajnemu načelniku in poprosili so ga, naj jim da vlak, da se bodo odpeljali z njim po cvetje.

Postajni načelnik jih je takoj razumel. Dal jim je lepo, majhno, najmanjšo lokomotivo z lepimi, majhnimi, najmanjšimi vagoni.

Lokomotiva in vagoni so bili rumeni kakor sonce.

Jutro je bilo.

Sonce je sijalo.

Otroci z Ledine so prihajali proti kolodvoru.

»Kam pa, otroci, tako zgodaj?« so jih začudeno spraševali starejši.

»Po cvetje!« so jim odgovarjali.

Lokomotiva jim je govorila:

»Otroci, komaj čakam, da vas popeljem!«

»Hitro, hitro, da ne zamudimo!« so klicali otroci počasnelim.

Še malo, in otroci so bili zbrani.

»Kam naj vas popeljem?« je vprašala lokomotiva.

»Nekam, na travnik, kjer je dosti cvetja!«

Rumeni vagoni so odprli vrata na stežaj. In tudi stopnice so spustili čisto nizko.

Otroci so tako lahko stopali po spuščenih stopnicah skozi odprta vrata v vagone. Tam so odložili prazne koške in košarice in torbice in torbe. Stekli so do odprtih oken.

Pomahali so postajnemu načelniku in potnikom.

»Kam torej?« je vprašal postajni načelnik poslednjič.

»Do cvetja!«

»Si slišala rumena lokomotiva?«

Lokomotiva je veselo in trdilno zapiskala.

Postajni načelnik je dal znamenje za odhod.

Lokomotiva je potegnila. Za seboj je potegnila vagone. Z vagoni je potegnila otroke z Ledine.

Vozila je skozi predmestje, čez širna polja, po dolini in skozi široke, temne smrekove gozdove.

Ko je privozila do cvetočega travnika, je obstala.

Otroci, ki so zagledali travnik z neštetimi cveticami, so stekli skozi odprta vrata po spuščenih stopnicah na cvetoči travnik.

»Sem vas dobro pripeljala?« je vprašala lokomotiva otroke.

»Dobro, dobro!«

»Bo dovolj cvetja?«

Otroci so se ozrli po cveticah, ki so se v vetru pripogibale, in so rekli:

»Dovolj, dovolj, dovolj!«

Otroci so nabirali bele in rumene in rdeče in modre in vijoličaste travniške cvetice. Na širnem travniku pa je bilo toliko cvetja, da se travniku niti poznaло ni, da so si ga toliko natrgali.

Večji med njimi so stekli po travi do potoka. Izpulili so mlado vrbovo, brezino in gabrovo grmičje, zakaj to bodo sadike za njihovo Ledino.

Potem so posedli in pojedli, vsak svojo malico. In ko so vse s slastjo pojedli, jih je vprašala lokomotiva:

»Se odpeljemo?«

Otroci so imeli na glavah rožne venčke in koški in košarice in torbice in torbe, vse je bilo polno cvetja.

»Otroci, vstopimo! Odpeljemo se!« so klicali večji otroci.

Takoj ko so se otroci zbasali v vagone, so vagoni privzdignili stopnice. Zaprli so trdno vrata, da ne bi kateri od otrok padel iz drvečega vlaka.

Lokomotiva je zapiskala.

Potegnila je. Za seboj je potegnila vagone. Z vagoni je potegnila otroke z Ledine, ki so si nabrali mnogo cvetja.

Otroci so stekli k odprtим окнам. Pogledali so na travnik. Pomahali so cvetju in travam na travniku in potoku in vrbam ob

potoku. In tudi cvetje in trava na travniku in vrbe in breze in gabri ob potoku so jim v vetru odzdravljali.

Rumena lokomotiva se je vrčala skozi dolino, skozi temne in širne smrekove gozdove, čez polja, skozi predmestje, nazaj v mesto.

Na postaji jih je pričakal postajni načelnik.

Rumena lokomotiva se je ustavila. Z njo so se ustavili vagoni. Z vagoni so se ustavili otroci z Ledine, ki so imeli zdaj prepolno cvetja.

»No, otroci, ste zadovoljni?« jih je vprašal postajni načelnik, ko so poskakali na ploščad.

»Seveda smo zadovoljni! Hvala rumeni lokomotivi!«

Rumena lokomotiva jih je veselo pozdravila: trikrat je zapisala.

S postaje so odšli otroci navrnost domov.

Doma so povezali cvetje v šopke, šopke so dali v vase in vase so postavili na mize in mizice, na okna in na balkone.

Majhen šopek so pripravili za mamo, da si ga bo pripela na blazo.

Prav majhen šopek so pripravili, da si ga bo oče zataknil za klobuk.

Tačas so večji otroci že posadili brezine in vrbove in gabrove

sadike po Ledini. In naenkrat ni bila Ledina več Ledina, saj so jo otroci polepšali s cvetjem.

Očetje in mame niso mogli verjeti svojim očem — njihovi otroci so jim v enem samem dnevu Ledino polepšali.

In zdaj so še starši kupili zabojčke za cvetje. V te zabojčke so posadili nageljne, fajgeljne in rožmarin.

Zabojčke s cvetjem so dali na

okna in na balkone.

Še občino in vrtnarijo je postal sram.

Občina je uredila odtočne kanale, da se je voda ob deževju odtekala.

Vrtnarija je zasejala med hišami travo in zasadila rože in okrasno grmičje. Še potke, ki so vodile od ene hiše in do druge hiše, so posipali z drobnimi, belimi kamenciki.

Ilustr. Bine Rogelj

Neža Maurer

RADOVEDNI TAČEK

Hov-hov-hov, brezmejen travnik.
Sredi ščavja škatla ždi.
V njej so shranjene skrivnosti
pametnih neumnosti.

Hlap-hlap-hlap, pobegne vrana.
Kuža k škatli pohiti.
Vsak na svojo glavo misli —
Taček pa le na kosti.

FIZIKA

ni fizika

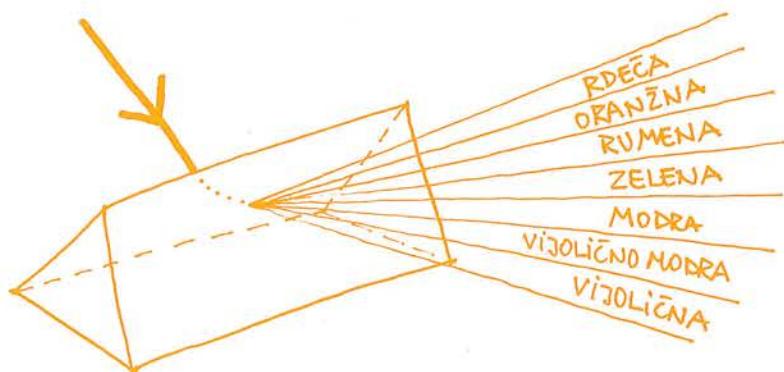
BARVNI SPEKTER

Pozdravljeni, mali fiziki!

Vem, da ste med letom radovalno sledili moji rubriki in odkrivali svetlobne pojave. Prepričan sem, da boste znali dopolniti tole besedilo:

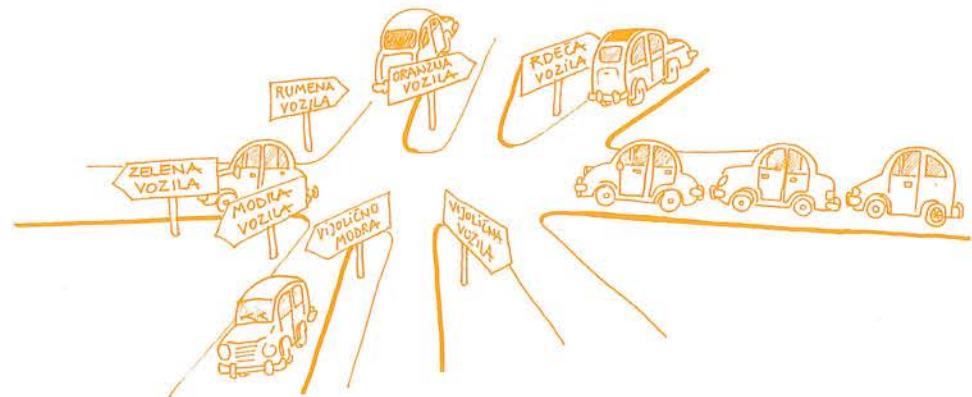
Bela svetloba je mešanica .....

..... Sestavljena je iz ..... različnih barv. Barve, ki sestavljajo belo svetlobo, imenujemo ..... Mavrica nastane zato, ker se svetloba pri prehodu skozi steklo razširja in loči. Temu pojavu pravimo ..... svetlobe.

Svetlobni žarek se na poti skozi prizmo razkloni na barve. Zanimivo je, da so barve razporejene po določenem vrstnem redu. Po-barvaj barvni spekter.

Na spodnji sliki je nenavadno cestno križišče. Vozila gredo v točno določeno smer. Zakaj? Pojasni in primerjaj slikico s pojmom loma svetlobe in nastankom barvnega spektra.

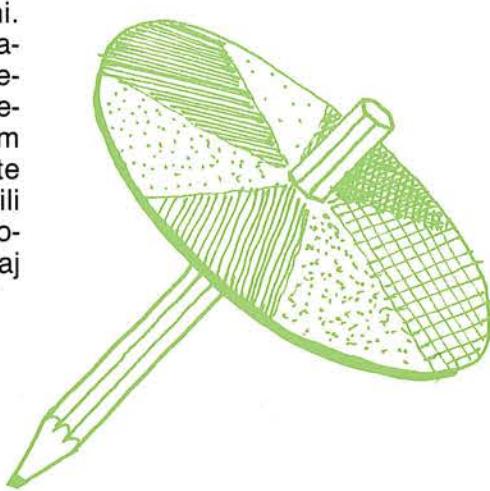
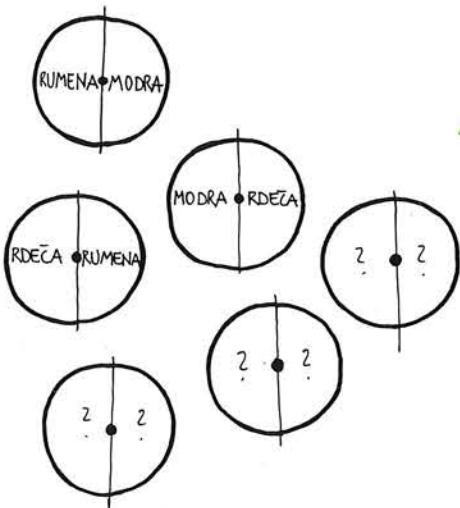

V eni izmed prejšnjih številk smo se naučili ločiti svetlobo na barve. Nastala je čudovito pisana mavrica.

Tokrat bomo iz mavrice naredili belo svetlobo. Kako in s čim?

S posebno ploščo, ki ji pravimo Newtonova plošča. Z njo je pred približno 300 leti fizik in matematik Isaac Newton ugotovil, da se v beli svetlobi skriva mavrica.

Ploščo boste pripravili sami. Vzemite ploščo iz lepenke in označite sedem enakih izsekov. Vsakega pobarvajte z mavrično barvo, seveda po točno določenem vrstnem redu. V središče plošče vtaknite svinčnik in naglo zavrtite. Opazili boste, da se barve prelivajo in površina plošče bo navidez skoraj bela.

Pripravite še nekaj takih plošč, a pobarvajte jih samo v dveh barvah (rumena-rdeča, rumena-modra...). Ponovite preizkus. Kakšne barve so nastale?

Preizkusite še tole. Vzemite dve različni tempera barvi (rumena-modra, rumena-rdeča...) in ju s čopičem dobro premešajte. Kaj ste ugotovili?

Ob koncu še nekaj razvedrila.
V lepem sončnem vremenu poj-
dite na vrt in z vodnim pršilcem
škropite v zrak, da bo nad vami na-
stala mavrica.

Opozorilo: če boste špricali so-
šolce ali sosedovo mačko, mavrice
ne bo.

Vojan Tihomir Arhar

UGANKI

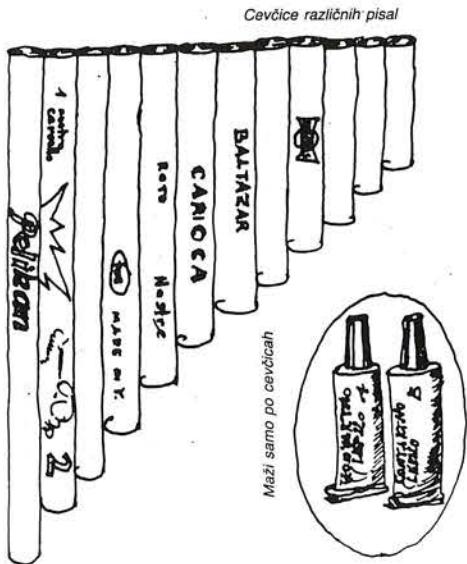
V temi zapustim brlog,
plen poiščem urnih nog,
dasi jih je manj kot sto,
noge mi ime dado.

(Stonogga)

Zvezda sem,
a ne žarim,
tiha morsko
dno krasim.

MALI INSTRUMENTI

Trstenke - pihalke

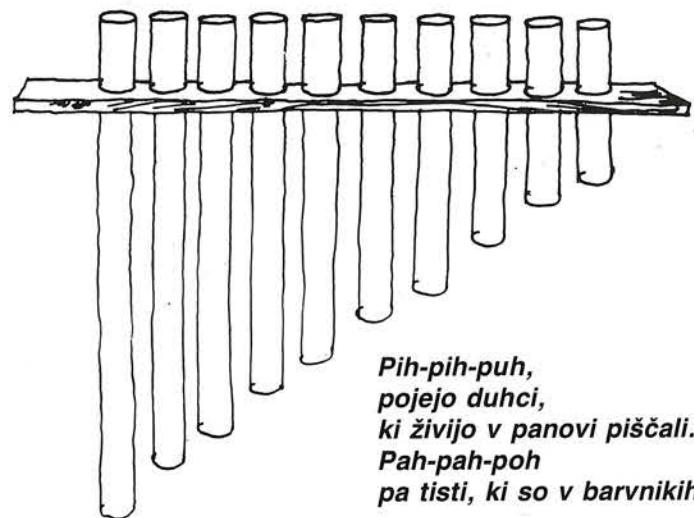

Izdelujemo:

- Plastične cevčice pisal (tudi kartonaste cevke) lahko lepimo drugo k drugi s kontaktnim leplilom.
- Cevčice lahko z gumicami pritrdimo na oporno deščico.
- Cevčice vtaknemo v luknjice, ki jih zvrtamo v paličico ali deščico.

Kako igramo:

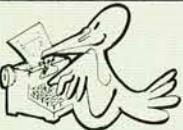
- Z ustnicami naredimo režo. Spodnjo ustnico potisnemo malo naprej in najo prislonimo cevčice. Sapo usmerimo v rob tako, da gre nekaj sape v cevčice, nekaj pa mimo nje.
- Igramo tako, da pomika izvajalec ustnice desno in levo in iz pihalke izvabljajo razne tone.

Rdeča kapica

Ko nekoč je z doma šla
mala Rdeča kapica,
volka je zagledala.
Kakšna pa je tale zver?
Strašno brunda venomer,
nima ust, ne govori,
nima nog, a kar dřvi,
žarometi so oči.
Brez ušes je tale spak,
strašni sivi tovornjak.
Deklica, umakni se,
da ta volk te ne požre!
Kadar prečkaš, le postoj,
strica volka se ne boj.
Pusti ga, da mimo gre,
babica počaka te.

OD TU IN TAM

Katastrofalne poplave v Bangladešu

Azijsko državo Bangladeš, eno najbolj revnih na svetu, je prizadela prava katastrofa. Divjal je silovit tajfun, ki je terjal okrog 200 tisoč mrtvih. Do šest in več metrov visoki valovi so preplavili celotno področje okrog glavnega mesta Dake, da je bilo vse pod vodo. Poleg tega je pihal močan veter, ki je presegal hitrost nad 200 kilometrov na uro. Sila velikega neurja je podirala borne koče in slammata bivališča in številna obljudena področja so bila popolnoma odrezana od sveta. Prebivalstvo je ostalo brez vsake pomoči in celo prva pomoč je prihajala po več dneh, ker ni bilo primernih prostorov za pristajanje letal in helikopterjev. Vse je bilo pod vodo, v kateri so plavala človeška trupla in živalske mrhovine. Preživeli so si morali sami pomagati in v največjem pomanjkanju in lakoti spravljati trupla v skupne grobove, kot kaže slika.

Potres v Gruziji

Močan potres, ki je dosegel sedmo stopnjo Richterjeve lestvice, je hudo prizadel Gruzijo v

Sovjetski zvezi. Tudi v tej hudi naravni nesreči je bilo več mrtvih, pretežno takih, ki so našli smrt pod ruševinami podprtih stavb. Več kot 80 tisoč prebivalcev je ostalo brez strehe in preživila dne-

ve na odprttem pod šotori. Škoda je ogromna. To področje je že pred dvema letoma prizadel močan potres, ki je največ mrtvih in škode terjal v sosednji Armeniji.

Maradonova zvezda je zatonila

Svetovno znani nogometni igralec Diego Maradona se je znašel v velikih težavah. Po večletni blesteči karieri je moral klavrn zapustiti nogometna igrišča, na katerih je bil idol ogromnega števila navijačev. Maradona je zadnja leta v Neaplju, kjer je nastopal v enajsterici Napoli in pripomogel, da je ekipa postala državni prvak, služil veliko denarja. Bogastvo ga je zavedlo, da je začel uživati mamila in se družil z mladimi dekleti. Ko se je to razvedelo, je na tihem zbežal v rodno Argentino, kjer se je prav zaradi mamil znašel v težavah z argentinsko policijo. V njegovem stanovanju v Buenos Airesu so ga zasačili pri uživanju mamil in so ga zato zaprli v ječo. Sicer so ga, proti plačilu 20 tisoč dolarjev kavci, izpustili na začasno svobodo, moral pa bo pred sodnike in se

zagovarjati za te kazenske prekrške. Res klavrn konec bogate in blesteče kariere svetovnega zvezdnika v nogometu.

Utrjevanje miru na Bližnjem vzhodu

Potem ko so utihnili topovi na Arabskem polotoku, so šli na delo diplomati, ki skušajo sedaj

urejati vsa vprašanja, ki jih je postavila zalivska vojna. Predvsem gre za dokončno rešitev palestinskega dolgoletnega problema. Najbolj aktivni sta ameriška in sovjetska diplomacija, ki posredujeta pri Arabcih in Izraelcih za odpravo bližnjevzhodne krize. Ameriški zunanjji minister Baker in sovjetski zunanjji minister Besmertnih potujeta iz enega glavnega mesta v drugo in prepričujeta Arabce in Izraelce, da je končno prišel čas za priznanje domovine Palestincev. Oba zunanjja ministra imata določene načrte, doslej pa sta naletela na trmasto izraelsko zavračanje vseh predlogov, ki naj bi omogočili utrditev miru v tem nemirnem delu sveta.

Papež na Portugalskem

Papež Janez Pavel II. je bil pred kratkim na svojem že petdesetem potovanju v tujino. Potoval je na Portugalsko in obiskal tudi romarski kraj Fatimo. Papeža je tam pričakala ogromna množica vernikov. Višek verskih obredov

sta bila procesija in daritev, med katero se je Janez Pavel II. zahvalil fatimski Materi božji, da ga je pred desetimi leti obvarovala pred atentatom, ko je v Vatikanu nanj streljal Turek Ali Agča.

O škratu Besu

Živel je nekoč v neki daljni deželi prečuden možic z rdečo kapo na glavi, rdečim nosom in s čisto črнимi očmi, ki so se vedno svetile od jeze in besa. Bil je čisto majhen, tako majhen, da ga ljudje skoraj nikoli niso opazili, in vsak dan je bil mali škrat Bes čisto moder in seveda zelo besen, tolkokrat so ga pohodili.

Nekega deževnega in pustega dne, ko je bilo nebo sluzasto in razmočeno, je bil Besek res slabe volje. Sonce se niti pokazalo ni, poleg tega je Besu vso noč kapljalo v stanovanje, ki ga je imel v krošnji stare bukve pod velikim listom. Bes je že zgodaj zjutraj brisal po tleh in po stenah, po stropu in vsepovsod. Zeblo ga je in je bil res strašno besen. Pa si je dejal: »Dovolj imam tega mokrega stanovanja. Mahnil jo bom na sprehod. Škrat Bes je skočil z ene veje na drugo, s te na sosednjo, potem na nižjo in hop, na še nižjo, še malo stekel po deblu in skočil na tla. »Uf, sem se utrudil. Morda pa bi bilo le dobro poiskati kakšno novo stanovanje. Ne vem, če ne bom tega res storil. Najprej mi nekaj nedolžnih ka-

pelj skoraj uniči vse pohištvo, potem tale dolga pot iz stanovanja je tudi že utrudljiva in dolgočasna. Buhev, na kateri živim, je že stara in trhla in zadnjič, saj res, zadnjič je prišel gozdar iz vasi in si jo ogledoval. Gotovo jo bodo posekali. Uf, kako sem besen. Res najboljše bi si bilo poiskati nekaj novega.«

Po gozdu je bilo pusto in samotno. Vsi njegovi prebivalci so se skrili v svoje tople domove, tam pili čaj, jedli piškote in poslušali radio. »Kaj,

ko bi šel malo na obisk k Ježu in njegovi družini. Njihovo stanovanje je tako toplo in udobno. Imajo čudovito mehke listnate naslonjače, lepe in tople listnate preproge, mama Ježevka, mi je včeraj rekel krt, kuha dober borovničev čaj. »Mmmm, ta pa bi se mi zdaj, v tem hladnem vremenu, res prilegel.« Med tem sklepanjem in razmišljanjem je prispel do Ježevega doma. »Tok, tok,« je potrkal. »Hej, hoj, ali je kdo doma?« »Kdo pa trka?« je vprašal neki glas, za katerega bi gotovo lahko rekli, da je bil last mame Ježevke. »Jaz sem, vaš sosed, škrat Bes,« je zatulil Besek, ker ga je pošteno mrazilo in je bil, seveda, že spet malo besen. »Samo malo počakajte, gospod sosed, takoj vam odpрем.« Zaškrtal je ključ in na vratih se je prikazala gospa Ježevka v predpasniku, s kuhalnico v rokah in najmlajšim sinom v naročju. Toda glej, čudo. Komaj ga je pogledala v oči, že je začela besneti in se jeziti: »Po kaj ste sploh prišli, in ali ne vidite, koliko dela imam?« Mali se je drl na ves glas in besno stresal ročice. »Otroci, dajte mir! Že stokrat sem rekla, da si ne češite bodic po vsem stanovanju. To je pa res od sile.« »Nno, sem mislil, da no, ker smo sosedje in se še ne, nno, nno, ne poznamo in nno, mislim, danes ravno dežuje, da se, no ja, malo oglasim in malo pokramljamo in morda spijemo skodelico, ali dve, vašega čudovitega borovničevega čaja.« Takrat pa se je prikazal na vratih še oče Jež in tudi on je v hipu, ko je zagledal Besko, postal rdeč in zaripel v obraz: »Kaj, pa je? Kaj bi radi? Sploh pa ni mamo časa. Nasvidenje!« in mu za-

lopunil vrata pred nosom. Besek se je besno obrnil in niti nasvidenje ni rekel. »Saj je vseeno, joj kako sem besen. Bom šel pa k Zajčkovim.« Komaj pa je mama Zajklja odprla vrata in zagledala Besko je tudi ona pobesnela in rekla: »Nimam časa, ne poznam vas, sploh pa sem danes zelo besna in slabe volje.« »Bum!« je zaloputnila z vrti in priprila Besu pol nosa. Komaj ga je izvlekel in se potem ves besen odpravil v vas. Srečal je Mihca, ki je šel v šolo. Hotel je malo pokramljati z njim in ga je pocukal za levo hlačnico: »Kako si, Mihec? Daj, pojdi, greva na sladoled!« Mihec ga seveda niti slučajno ni slišal, ampak je ves besen začel skakati z noge na nogo in udarjati po hlačnici, na katero se je obesil Bes. Bil je čisto rdeč v obraz in debele solze so mu kapljale iz oči. Nazadnje je le mahnil po Besu. Ta je padel na tla in bil tako besen, da se je odpravil takoj proti svojemu domu. Doma je strašansko besen zaspal.

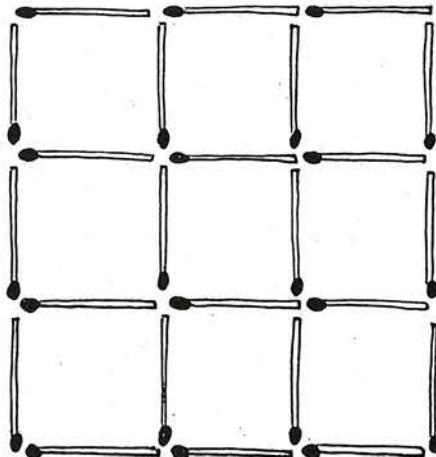
In takrat je bilo, kot bi odrezal,

spet vse lepo in prav. Živali in ljudje so se prijazno pozdravljali, posijalo je sonec in naredil se je tako lep dan kot že dolgo ne. Škrat Bes pa bo spal

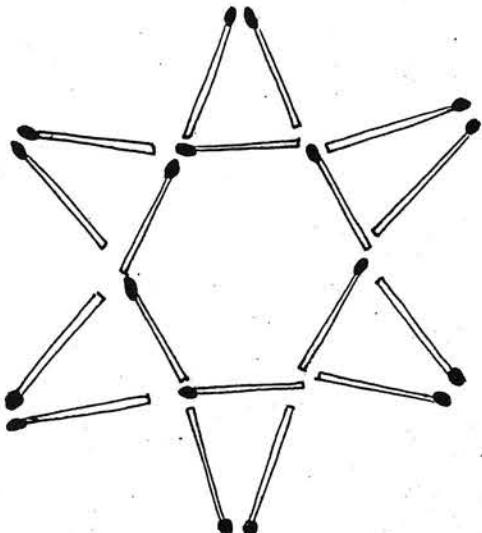
tako dolgo, dokler ne bo kdo preveč glasno zavpil in ga zbudil. Zato psssst, bodimo čisto tiko, da ga res ne bomo zbudili.

IGRE Z VŽIGALICAMI

ODVZEMI 3 VŽIGALICE
IN DOBIŠ 7 KVADRATOV.

Z 18 VŽIGALICAMI
SESTAVI ZVEZDO.
ČE PREMAKNEŠ
6 VŽIGALIC DOBIŠ
ZVEZDO S 6 KONICAMI
IN 6 ROMBI.

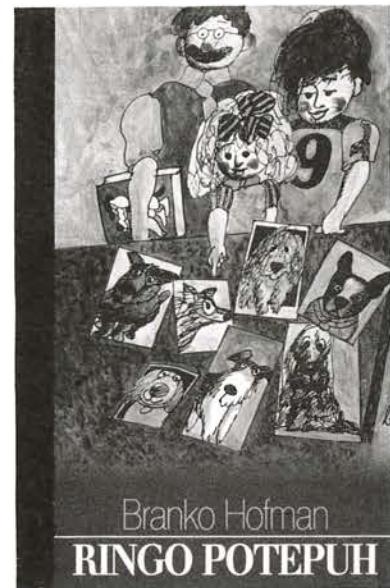
(REŠITVE NA STRANI 286)

Marij Čuk

KNJIGA O POTEPUŠKEM PSU

In smo prišli do konca tega našega knjižnega niza. Tudi pouk se bo skoraj končal in nastopilo bo obdobje..., no, saj že veste, kakšno! Nemara bo to čas potepanja in potepuštva, kar s pridom izkorističa tudi junak naše nove knjige. **RINGO POTEPUH** pisatelja **Branka Hofmana** je namreč take vrste pes, da vtika svoj smrček povsod in to ga vodi na pota neznanega in neodkritega.

Mogoče ste poznali tudi Hofmanovo zgodbo Ringo Star, ki je bila prava mladinska uspešnica ter zaradi tega prelita tudi v mnoge evropske jezike. Če ste prvo zgodbo zamudili, lahko sedaj to nadoknadite z branjem nadaljevanja, ki bo vsem nudilo prvorosten užitek, saj je od prve knjige sem tudi kuža odrasel in postal pametnejši...

Branko Hofman
RINGO POTEPUH

Sončni mrk, ki ga ni bilo videti

Helanca je sedela pri mizi, z Ringom delila jutranji obrok in srebala čaj. Delal sem se, da spim in čakal, kdaj bo spregledala, da sem stopil v življene. Toda obložena miza jo je hipnotizirala in ostal sem odpisan.

V ustih se mi je nabirala slina, v želodcu mi je rjovel tiger od lakote, jaz pa sem trmasto vztrajal v svoji negibnosti in pasel mulo.

Čas se je ustavil. Vsak Helenčin grižljaj mi je odmeval v lobanji. Postajalo je nevzdržno. Končno sem se z zadnjimi močmi obrnil na bok, zazehal in ji dal vedeti, da se dvigam iz spanca v stanje njene prisotnosti.

Pogledala me je in s polnimi ustii zacmokala:

»No, si se le zbudil. S Tatjano sva mislili, da boš odsmrčal do vekomaj.«

»Jaz ne smrčim.«

»Seveda ne, samo okna so šklepetala vso noč od tvojega žaganja.«

Volčja lakota mi ni dala, da bi se štosiral. Pognal sem se k mizi, odlomil kajlo kruha, jo porinil v marmelado, da mi je brizgnila med prsti, in se oblizoval.

»Pujs,« se je zgrozila smrkla.

Požvižgal sem se na njeno grozo in na bonton, ki nima nič skupnega z laktoto, ker je ne pozna. Ko sem pogolnil svoj zalogaj, sem bil toliko potešen, da sem lahko vprašal:

»Kje je Tatjana?«

»Po vodo je šla namesto tebe.«

»Namesto mene?« sem se začudil. »Od kdaj pa sem jaz edini specialist za prinašanje vode?«

»Grd si, da veš,« je rekla in me pogledala izpod čela.

»Molči, smrkija!«

Saj tudi bom, dokler se ne opravičiš Tatjani.«

»Jaz opravičim?« sem zazidal. »Le zakaj?«

»Kar spomni se, kako nesramen si bil včeraj do nje.«

Tudi če bi se spomnil, bi ji ne utegnil odgovoriti, ker sem zunaj zaslišal Tatjano, ki se je z nekom pozdravila.

SREČNI DOBITNIK GALEBOVE PRVE NAGRADE

Giovanni Tolazzi, učenec 5. r. OŠ v ROM-JANU, je letošnji srečni dobitnik lepega, športnega kolesa, prve nagrade Galebovega nagradnega žrebanja. Želimo mu obilo zabave z novim kolesom.

Vojan Tihomir Arhar

UGANKI

Slinar
se na pot poda,
je pa kar naprej
doma.

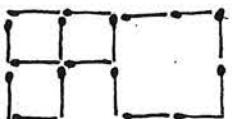
(Polž)

Iz vesolja ptiček
lepši kot kresniček,
ko noči so jasne
zažari, ugasne.

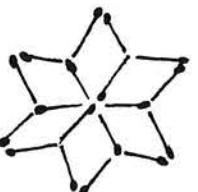
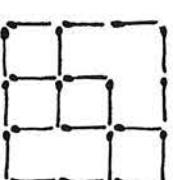
(Utrinek)

VŽIGALICE

REŠITEV IZ PREJŠNJE ŠTEVILKE

REŠITEV S STRANI 284

MOJA VAS

Živim v Bazovici, v vasi, ki leži na vzhodnem delu občine Trst. Na meji z Jugoslavijo je najvišji hrib na Tržaškem: Kokoš. Pod hribom, na Šišteku je spomenik v spomin Bidovcu, Marušiču, Valenčiču in Milošu, ki so jih fašisti pobili leta 1930.

Se danes se starejši vaščani spominjajo dogodkov iz druge svetovne vojne. V Bazovici so vaščani živelji s kmetijstvom in živinorejo, zato je bilo takrat kar šest velikih kalov, zdaj pa je ostal le še eden, ker so se drugi posušili. V vasi, pri cerkvi, imamo spomenik padlim v drugi svetovni vojni.

V Bazovici je delovalo več organizacij. Danes so najvažnejše športno društvo »Zarja«, kulturno društvo »Lipa« in gospodarska zadruga Bazovice. Pri župniji je Slomškov dom in prav tako ime ima zbor, pri katerem pojem. V vasi imamo tudi Bazovski dom, kjer so razne prireditve. Tja hodi moja sestra, ki se uči plesa. Bazovica ima tri ulice imenovane po treh pesnikih: Gruden, Kosovel in Kette. Sredi vasi pa je cerkev z lepimi okni. Posvečena je Mariji Magdaleni. Blizu mojega doma stoji hiša, stara 600 let. V tej hiši so našli lesene žeblike. Pravijo ji pri Silipovih. Vsaka družina v vasi ima svoj vzdevek: Ježinovi, Lukovi, Žepanovi, Kusovi in drugi. Naš vzdevek pa je Ciletovi.

V Bazovici je danes malo kmetov in živinorejcev, zato so polja zapuščena. Državne in deželne oblasti pa so odločile, da bodo v Bazovici zgradili sinhrotron in ščitili Kras. To meni ni všeč, vseeno sem vesel, da živim v Bazovici.

Peter Primosi
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

BILI SMO V KULTURNEM DOMU

Sredi marca smo vsi učenci bazovske šole šli v Kulturni dom v Trst. Tam je bila predstava igre z naslovom: »Bi se igrali z mano.«

S prihodom dveh pajacev se je igra začela. Oba sta se zaljubila v dekle, ki se je imenovala Isabel. Povedala sta, da je ne moreta oba ljubiti. Prišel je nato mož in rekel, da bi rad postal pajac. Oba pajaca sta se umaknila. Tedaj je prišla Isabel. Tisti mož, ki je prišel in hotel postati pajac, se je imenoval Avgust. Tudi on se je zaljubil v Isabel. Govoril je in pel. Potem se je tudi

Isabel zaljubila vanj. Potem je odšel in Isabel ga je iskala, a ga ni našla. Končno se je Avgust vrnil, poljubil Isabel in na koncu sta se poročila. Igra je bila lepa.

Mojca Kovačič
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

LUTKOVNA IGRICA

Peljali smo se na Općine na lutkovno predstavo. Gledali smo igrico »Salon Expon«. Na začetku se prikaže Mojca z vozičkom, na katerem je pisalo »Salon Expon«. V vozičku je Mojca imela glavnika, ogledalo, žagi in veliko knjigo. Potem so prišli trije prašički. Mojca jim je povedala, da so preveč debeli, zato jim je dala vrvico, tablete in tehtnico. Za prašički je prišla čarovnica. Mojca ji je izrila dva zoba in ji dala zobno protezo. Potem jo je počesala in dala novo obleko. Prišel je potem Ostržek ki je imel zelo dolg nos. Mojca je vzela žago in mu ga začela žagati. Nos pa ni odpadel. Vzela je drugo žago in mu končno odzgalala nos. Prišli so tudi palčki in vsem je Mojca postrigla brade. Na koncu je prišla še Pepelka. Bila je vsa umazana od pepela. Mojca jo je lepo počesala in ji dala novo obleko. Vsi prišleki so potem odšli. Čez nekaj časa so se vrnili in se začeli jeziti na Mojco. Zahtevali so, da jim vrne njihove reči, da bodo isti kot so bili prej. Za Mojco so zahtevali tudi kazen. Mojca jim je povedala, da jim bo vse ponovno zraslo in jih tako umirila.

S to igro so nam hoteli povedati, da morajo vsi biti taki, kot so. Igra je bila zelo lepa.

Sara Illich
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

MOJ SRNJAK ČEK PIKI

Bil sem še majhen, ko je oče prinesel domov majhnega srnjaka. Ker nas niše dobro poznal, se je skrival v grmičevje, da ga ne bi dobili. Srnjaku smo dali ime Piki. Mama je dajala mleko tudi Pikiju. Bil je pikčast in njegova koža je bila rdečkastorjava. Piki je pojedel vse, kar je bilo užitnega: razne cvetice, travo in listje, zato na vrtu nismo imeli zelenja. Spal je vedno pod smreko. Vsi v hiši smo ga imeli radi. Istočasno smo imeli tudi psa, s katerim sta bila zelo velika prijatelja. Piki je včasih prišel tudi v kuhinjo in zelo rad jedel piškote. Vsi naokrog so ga

Konec je muk in težav. V nekaj dneh bo konec šolskega leta in se bodo pričele vesele počitnice, ki jih tako željno pričakujete. Za nekaj časa ne bo več nobenih skrbi z učenjem in nalogami in pričeli se bodo brezskrbni dnevi.

Tudi Galeb bo počival, oziroma počival bo urednik, ki se je v zadnjih tednih pošteno namučil in uredil kar tri številke zapored. Za urednika pa bodo počitnice neprimerno krajše, ker bo moral že v kratkem urejevati priljubljen Gelebov šolski dnevnik, da ga boste jeseni, ob prihodu v šolo, že našli na svojih klopeh. Poskrbeti pa bo moral tudi za pravočasni izid prve številke prihodnjega letnika Galeba, da bo vas razveseljeval s svojo pestro vsebino in vam bil tudi kot učbeni pripomoček.

Vesele počitnice torej in na svidenje septembra z novim Galebom in novim Galebovim šolskim dnevnikom.

UREDNIK

poznali, tako da je postal prava zanimivost naše ulice. Čeprav sem bil majhen, se je vedno igral z menoj in me večkrat podrl na tla.

Ko je Piki odrasel, smo ga peljali v gozd. Na vrat smo mu nataknili rdečo ovratnico, da bi ga lahko spoznali. Čez nekaj časa ga je oče spet šel iskat in Piki mu je prišel nasproti. Od tistega dne smo ga pustili, da živi v naravi, v svojem okolju.

Marko Mikolj
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

MOJE ŽIVALICE

Imam psičko, ki se imenuje Bubica. Kadar grem v šolo, pustim hišo odprto, ker najo pazi psička Bubica. Doma imam še druge živalice: koze in mačko. Zgodilo se je, da mi hočejo psičko odvzeti, a Bubica se ne da, ker je pametna.

Mačka se imenuje Minka in je plašljiva. Bubica ni njena priateljica in sta se že sprli, zato mačka vedno beži in se skriva.

Meri Nikolič
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

KAJ JE TO?

Uganite, kaj je to? Bel kožušček, rdeče oči, ves ljubi dan v kletki čepi?

kal. Rad je hrano iz konzerv »Mio gatto«, »Kit e kat« in »Friskies«.

Pozimi je spel in predel pri topli peči. Kadar je bil zelo vroč, smo mu pravili »mačja pečenka«. Mucek je ubogljiv in potprežljiv. Zelo sem zadovoljen, da imam lepega mucka, ki se z menoj rad igra. Vlečem ga za ušesa, za rep in ga vrtim. Starši mi vedno pravijo, da bo kakšen dan pokazal svoje kremlje in takrat bo joj!

Erik Sancin
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

V ŠOLI NEKOČ

Našo šolo so obiskovali tudi babica Sabina, ded Srečko, ded Silko, tata in mama. Babica Sabina mi je povedala, da jo je učiteljica kaznovala, če je prihajala v šolo brez naloge. Morali so si sezutti nogavice in klečati na ajdi, ali pa stati za tablo. V šoli so govorili samo italijansko, ker je bil takrat fašizem.

Vasja Krizmančič
1. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Ko sta babica in dedek hodila v šolo, sta imela učitelje, ki so poučevali v italijanščini. To je bilo med drugo svetovno vojno. Imela sta enega učitelja in niso imeli toliko predmetov. Imela sta samo dve knjigi. Pisali so s črnilom in perescem. V šolo sta hodila peš. Učitelji so bili strogi.

Sebastjan Novak
1. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Nekoč so hodili v italijansko šolo, ker ni bilo slovenske. Bilo je mnogo otrok, zato so bili vsi razredi polni. Včasih niso imeli kemičnih svinčnikov, ampak črnilo in peresca. Ravnatelj na šoli, kamor je hodila moja mama, je vsak dan gledal, če imajo učenci čiste čevlje in nohte. Kdor je bil umazan, je moral domov.

Ingrid Žagar
1. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

Dedek mi je pripovedoval, da je hodil v šolo v času fašizma. Povedal mi je, da njegova mama ni plačala fašistom izkaznice. Zaradi tega ni dobil kosila v šoli. Povedal je, kako se še sedaj spomni, kako je ob uri

kosila lepo dišalo po fižolovi juhi in klobasah, ki jih ni smel jesti.

Damir Križmančič
1. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

NEDELJA

Zjutraj sem se zbudil ob deveti uri, a sem še malo poležal. Šel sem nato v kuhičko, pripravil kavo, jo popil in nesel tudi očetu in mami. Šel sem potem k maši, kjer sem stregel in molil, nakar sem se vrnil domov in se igral s prijateljem.

Popoldne sem šel k župniku, ki me je peljal v Kulturni dom v Trst na pevsko predstavo. Tam smo se pripravili, da bomo nastopili in pelici. Dokler smo čakali na nastop, smo bili v dvorani in poslušali druge zbrane. Vsi so bili zelo pridni. Po prvem delu smo nastopili mi. Naš zbor se imenuje »Slomšek«. Naša učiteljica nam je dala znak za petje. Pelici smo pesmi: »Pomladna igra«, »Miška in mavrica« in »Čira čara«. Na koncu smo bili vsi veseli, ker smo pelici zelo lepo. Potem me je župnik pohvalil in peljal domov. Nedeljo sem preživel lepo in veselo.

Kristjan Zottich
4. r. OŠ »P. Trubar«
BAZOVICA

LEP ZAČETEK — SLAB KONEC

Pred tremi leti sem bil samo za en dan na počitnicah pri svoji babici, čeprav sem mislil ostati več dni. Bil sem zelo nemiren in sem hotel, da bi še istega dne šli na kopanje. Babica in mama sta nasprotovali in povedali, da bomo na kopanje šli naslednjega dne. S svojo vztrajnostjo pa sem zmagal jaz. Še tistega dne smo šli k morju. Hiter sem se slekel in tekel v vodo. Mama je za menoj še kričala, naj bom previden, a bilo je prepozno. Vrgel sem se v vodo, naglo poskočil in takoj prišel nazaj na obalo. Ne-kaj me je pičilo in začelo me je peči in srbeti. Na nogi sem imel velik rdeč madež in na koži je bilo vse polno vodenih mehurčkov. Od strahu mi je postal slabo.

Mama me je hitro peljala k zdravniku in ta je ugotovil, da me je močno opekla meduza, da je opeklina kar velika in dal mi je zdravila. Jokal sem, ker me je zelo bolelo. Naslednji dan me je oče peljal domov in konec je bilo počitnic pri babici.

Erik Sancin
4. r. OŠ »J. Ribičič«
SV. JAKOB

NAGRADE ZA REŠITEV UGANK V 6. ŠTEVILKI DOBIJO: Giuliano Stibiel, 4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič« - SV. ANA. Sara Posar, 4. r. OŠ »K. Širok« - DONADONI. Andrej Grahonja, 5. r. OŠ PESEK. Mojca Kovačič, 4. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Jan Gregori, 5. r. OŠ »K. Destovnik Kajuh« - GROPADA.

NAGRADE ZA REŠITEV UGANK V 7. ŠTEVILKI DOBIJO: Marko Kariš, 5. r. OŠ PESEK. Manuela Pizent, 3. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Andrej Hrovatin, 4. r. OŠ »J. Srebrnič« - GABROVEC. Marko Mahnič, 2. r. OŠ »F.S. Finžgar« - BARKOVLJE. Petra Šegina, 4. r. COŠ »1. maj 1945« - ZGONIK.

NAGRADE ZA REŠITEV UGANK V 8. ŠTEVILKI DOBIJO: Vitomir Križmančič, 2. r. OŠ »P. Trubar« - BAZOVICA. Valentina Smotlak, 4. r. OŠ »M. Gregorič Stepančič« - SV. ANA. Katja Starec, 1. r. OŠ »J. Ribičič« - SV. JAKOB. Daša Stanič, 2. r. OŠ »F.S. Finžgar« - BARKOVLJE. Jasmina Kralj, 1. r. OŠ »P. Tomažič« - TREBČE.

Mesečnik (10 številk) — Izdaja: Založništvo tržaškega tiska, Trst — Glavni in odgovorni urednik: Lojze Abram — Uredniški odbor: Marij Čuk, Nataša Kalc, Kristina Kovačič, Vera Poljšak, Magda Tavčar — Uredništvo: Ul. G. Amendola 12, 34134 Trst, tel. 415534 — Uprava in ekspedit: Ul. dei Montecchi 6, 34137 Trst, tel. 7796600, 7796610 — Fotostavek in tisk: Graphart, Ul. D. Rossetti 14, 34126 Trst, tel. 772151 — Posamezna številka: 3.000 lir, dvojna: 4.000 lir, naročnina: 20.000 lir

Galeb je registriran na sodišču v Trstu pod št. 158 od 3. maja 1954

Galeb je včlanjen v zvezo periodičnega tiska USPI (Unione Stampa Periodica Italiana)

